

κάθεται πικρία τις, τὰ δὲ βλέφαρά της κινούνται, ὥστε θέλοντα νὰ δείξωσιν αὐτῇ τὸν κίνδυνον· ἔχει ἐσταυρωμένους εἰς τὸ στήθος τὰς χεῖρας, καὶ ἐν μιᾷ τούτων κρατεῖ τὴν ῥοιάν, ὡς ὁ θνητὸς τὴν ἐλπίδα φαντάζεται τὴν ἔκτασιν, τὸν ποταμὸν ὃν διέρχεται, τοὺς χάλικας καὶ τὰς ὄχθας τοῦ καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν φυομένας ἰτέας, ἀλλὰ γνωρίζει ὅτι δὲν δύναται νὰ ἴδῃ, καὶ τὴν κεφαλὴν της κρατεῖ εὐθὺ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἡ ἔλαφος διευθύνεται.

Ὁ Πηνειὸς, νομίσας αὐτὴν ὡς τὴν ἀγαπητὴν του νύμφην Κρέουσιν, συνέχει τὴν ῥοὴν τῶν ὑδάτων τοῦ καὶ ἡ ἔλαφος ἀποθέτει ἐπὶ τῆς ὄχθης τὴν τυφλὴν. Ὁρῶνται ἐκείνη καὶ ἐξακολουθεῖ, μέσφ' ἀκανθῶν καὶ τριβόλων, τὸν δρόμον της· αἱ βᾶτοι ξεσχίζουσι τὰ ἐνδύματά της καὶ αἱ ὀνακάνθη τοὺς πόδας της, πλὴν ἀδιαφορεῖ.

— "ὦ! ἐὰν εἶχα τὰ μάτια μου, λέγει καὶ σπεύδει, σπεύδει ἐκεῖ, ἔνθα ταχύτερον ἔχει φθάσει ὁ λογισμὸς της.

Μετ' ὀλίγον ἀκούει παρὰ τοὺς πόδας της ἄλλα ὕδατα, ὀρητικῶς θραυόμενα, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ γλυκεῖαν φωνήν, περιπαθῶς ψάλλουσαν ἄσμα ἀπελπιστικόν, ὡς τὸ ἄσμα ἰσοβίου καταδίκου:

Ὁ ἥλιος ἔβουσε,
Πᾶν τὰ λουλούδια,
Φύγαν τὰ ὄνειρα,
Χαραῖς, τράγουδια·
Ἡ γῆ σκοτώθηκε,
Χάθη τ' ἀηδόνι,
Βορρῆς ἐχούμηξε,
Πλακῶναι γιόνι...

Νεῖστα ῥεῖθρανα,
Περὶ σῖα κᾶλλη
"Ὅλα χαθῆκαν...
Ἀνεμοζάλη,
Τὰ πῆρε κ' ἔφυγε...
"Αἰ! ἔλα, Χάρε,
Κ' ἐμὲ τὴν ἄμοιρον,
Μαζὴ σου πάρε...

Ἐγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς ἀδελφῆς της καὶ συγκεκινημένη καὶ κατὰ κοπος ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκάθησε παρὰ τὴν ῥίζαν πολυφύλλου πλατάνου.

— "ὦ, ἀδελφὴ μου, ποῦ ἦσαι; ἔλεγεν ἡ Ῥοδιά· με ἄφησες λοιπὸν καὶ σύ!... Ὅταν ἤμεθα μικρά, ἐσύναζα τὰ λουλούδια καὶ ἔπλεκα μ' αὐτὰ τὰ μαλλιά σου... σοῦ ἔφερνα νεράκι κρῦν ἀπὸ τὴν πηγὴ καὶ τὴν πρωτομαγαζάτικη δροσιὰ νὰ νίβῃς τὸ πρόσωπό σου... τώρα με λησμώνησες... ἄχ! με λησμώνησες καὶ σύ!...

Ἡ τυφλὴ ἠθέλησε νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη. Ἡγέρθη τότε καὶ ἠθέλησε νὰ διαβῇ τὸν ποταμὸν, πλὴν μόλις προχωρήσασα μικρὸν ἐν τῷ ὕδατι ἐφοβήθη καὶ ἐξῆλθεν.

Ἄλλ' ἡ φωνὴ τῆς Ῥοδιάς, ὡς ἡ φωνὴ τῆς μελαγχολίας ἠκούσθη λέγουσα:

— Μὴ φοβῆσαι τὸ ὕδωρ, ἀδελφὴ μου· θὰ γνωρισθῶμεν ἀπὸ τοὺς παλμούς της καρδίας μας... ἐλθέ, σύ με τὴν ἀγκάλῃ σου θὰ μοῦ δώσῃς ζωὴν καὶ ἐγὼ με τὰ φιλήματά μου τὰ μάτια σου.

— Δὲν θέλω τὰ μάτια μου, φθάνει νὰ σὲ ἀποκτήσω· εἶπεν ἡ τυφλὴ.

Καὶ ἐρρίφθη παράφορος εἰς τὸ ὕδωρ. Πλὴν ὁ ἥδη ἀψόφως ὑπαισέρπων δια-

τῶν χόρτων ῥύαξ ἐκύλιε τότε μετὰ μανίας τὰ ῥεῖθρά του. Ἡ τυφλὴ ὕψου τὰς χεῖρας ἀνὰ τῶν ὑδάτων ὅπως ζητήσῃ βοήθειαν, ἀλλ' οὔτε ἡ καλλιόφυρος Λευκοθέα ἔρριπεν αὐτῇ τὸ κρήδεμνόν της, οὔτε δένδρον τι ἔκλινε τοὺς ἀκρέμονάς της, ὅπως ἄφ' ἐνὸς τούτων δραττομένη σωθῇ...

Ἐπνίγη· καὶ αἱ κάλαμοι ἐπανελάβον τοὺς θρήνους τῶν καὶ ὁ νυκτοκόραξ ἠκούσθη κλαίων ἐπὶ τῆς κυπαρίσσου ἐκείνης.

✱

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν μικρὰ ῥοδὴ ἐφάνη παρὰ τὴν ῥίζαν τῆς πλατάνου. Παρεκάλεσεν αὐτὴν ὅπως τὴν λάβῃ εἰς τὸ ὕψος της καὶ αὕτη ἔκλινε καὶ περιελίχθη εἰς τὸν κορμὸν της ἡ ῥοδὴ. Πλὴν ἐστέναξεν αὕτη.

— Τί ἔχεις ῥοδὴ μου; ἠρώτησεν αὐτὴν ἡμέραν τινα ἡ πλατάνος.

— Ἐκεῖ, εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, εἶνε ἡ ἀδελφὴ μου· ὁ ποταμὸς με ἐμπόδισε νὰ τὴν ἴδω ὅταν ἐζοῦσα· τώρα ἀδύνατος δὲν ἔμπορῶ νὰ φθάσω καὶ νὰ τὴν φιλήσω, καθὼς πρῶτα, εἶπε στεναζούσα αὕτη.

Ἡ πλατάνος συγκινηθεῖσα, ἔτεινεν ἓνα της κλάδον, ἐσχηνάτισε τόξον, ἀνωθεν τοῦ ὕδατος, καὶ περιελίχθη ἐκεῖ ἡ ῥοδὴ καὶ εἶτα ἔκυψε τὸν κλῶνά της, ἀκριβῶς ἀνωθὶ τῆς ῥοιάς. Ὅταν ὁ ἀνεμὸς φουσσήσῃ ταλαντεύει τὸν κλῶνα τῆς ῥοδῆς καὶ ὁ κόρυμβός της φιλεῖ τὴν ῥοιάν τρυφερῶς. Τότε αἱ κάλαμοι συρίζουσιν ἠδέως, τὰ πτηνὰ γλυκοψάλλουν ἐπὶ τῶν φυλλωμάτων τῆς πλατάνου, τὰ ἐν τῇ κοιλίᾳ φυτὰ στολίζονται μετὰ εὐωδέστερα ἄνθη, ὁ ῥύαξ κελαρύζει ἐν μετανόῳ, αἱ δὲ δύο Ἀδελφαὶ ἀνταλλάσσουν τὰ ἄνθη τῶν καὶ δὲν παύουσι ψιθυρίζουσαι τὸν ὄρκον τῆς Λάμιας.

— Νὰ πειθάρης καὶ νὰ μὴ ἀναζητῇς ποτέ· τὰ χεῖρά σου νὰ σκεπάσῃς τ' ἀργιολάβια καὶ τὸ νερό σου νὰ γίνῃ βρωμερό.

Καὶ τῷ ὄντι· τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης κατερουπάνθη καὶ τὰ βρύα ἐκάλυψαν τὰ χεῖλά της...

Ἐν Ἀεχαιοῖς.

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. Κ.

Ο ΜΑΪΟΣ

ΕΙΚΟΝ

— Καλλύνωμεν διὰ τῆς παρουσίας μας τὴν πολυτελὴ δαίτην, ἣν ἡ Γῆ παραθέτει πρὸς τιμὴν τοῦ ὠραίου Νεκνίου, τοῦ ἐρχομένου ὅπως εὐωχηθῇ ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς, εἰπον μεταξὺ τῶν αἱ Νύμφαι.

Καὶ ἰδοὺ, ἡ χοροὶν μεμαρμένον φύλλον ἔχουσα ἐπιτραπέζιος ὀθόνη, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀφαιρεῖται καὶ ἀντικαθίσταται ὑπὸ ἄλλης πρασίνης.

Ἰδοὺ, ῥοδοκαὶ καὶ καλλιβλέφαροι αἱ Ὀρειάδες, ἔρχονται ἐν χορῷ καὶ ἐπὶ τῶν ποικίλων ἐδεσμάτων πολυχρόους ἐπιθέτουσι διαφανεῖς καλύπτρας.

Ἰδοὺ εἶτα αἱ Νηϊάδες, ὠραῖαι, ὡς ἡ Ἡβὴ, με γαλήνιον μέτωπον, λευκώλενοι, ἀτημελήτως ἐνδεδυμένα, ἔρχονται φέρουσαι ἐντὸς χρυσῶν κρατῆρων νέκταρ, ὅπερ

χύνουσιν ἡσυχῇ ἐντὸς κυπέλλων, ὧν ὁ πυθμὴν πολυχρόους χάλικας φέρει καὶ ἐπ' αὐτὸν τὸ νέκταρ καταπίπτει ἀποτελεῖ ἡδυμυγῇ τινα καὶ θυμῇ φλοίσβον.

Καὶ ἡδῆ... αἱ θανούσαι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς θυγατέρες ἐξάνισπανται αἱ Δρυάδες καὶ Ἀμαδρυάδες ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τῶν αὐχμηρῶν φερέτρων τῶν μείναςαι, ἀναφρίνονται ὠραῖαι, ὡς ἡ Ἀφροδίτη, παρ' ἧς τὸν κροτὸν ἐδανείσθησαν, ὅπως μὴ, ἐν τῇ νεκρικῇ τῶν θάσσει διατελοῦσαι, τὸ ἀγλᾶν τῶν πρῶτων ρίχνουται καὶ αἱ ζανθαὶ τῆς κόμης τῶν τριχῶν λευκαίνονται ὑπὸ τοῦ χρόνου. Εὐσταταῖς αὐταὶ καὶ καλλιζῶναι καὶ μακρόκομοι, ἔρχονται φέρουσαι ἐπὶ κεφαλῇς κένιστρον πλήρες διαφόρων ἀνθέων καὶ πτηνῶν πολυχρόων καὶ ψάλλουσαι, μετ' ἀργυροῦ χροῦ φωνῆς, διαφόρους ᾠδὰς.

✱✱

Μέσφ' ἀνθοστολίστου τρίβου, πρὸς τὰ δώματα τῆς Γῆς ἀγούσης, τὸ βῆμα φέρει γοργόν, νεανίας φιλομειδῆς καὶ ἐράσμιος. Ἐπὶ τοῦ γλαφυροῦ προσώπου τοῦ μόλις ὁ βουλος ἐπανεῖ· οἱ τὸ χρῶμα τοῦ Οὐρανοῦ ἔχοντες ὀφθαλμοὶ του, γοργοί, ἐκφράζουσιν ἣν αἰσθάνεται· χαράν, ἡ δὲ κόμη του, καταχεῖται μυριοπλόκαμος ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ καὶ μετ' αὐτῆς πλέκονται τὰ ἄνθη τῆς λεμονέας καὶ πορτοκαλλέας. Φοβοῦμαι τὴν Κύπριδα, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ μὴ εἶπω ὅτι ὁ νεανίας οὗτος ἦν ὠραιότερος τοῦ Ἀδωνιδὸς της.

✱✱

Χαρμόσυνον γέλωτες καὶ φωναὶ καὶ ψόφοι φιλημάτων βχεῖς ἀκούονται μετὰ μικρὸν εἰς τὸ δῶμα.

Ὁ νεανίας ἦλθεν.

Αἱ Ὀρειάδες ἐξαπλοῦσιν ἄλλην ἀνθόπλεκτον καλύπτραν ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων, αἱ Νηϊάδες χύνουσι διαυγῆς τὸ νέκταρ τῶν μέσφ' περιπλοκάδων, κισσοῦ καὶ ἀγρόστεως, αἱ δὲ Δρυάδες καὶ Ἀμαδρυάδες, λαμβάνουσαι ἐκ τοῦ κένιστρον, διασπείρουσιν ἄνθη καὶ πτηνὰ· τὰ ἄνθη διαχύνουσι μύρον βρώσιμον, τὰ δὲ πτηνὰ, μελίφρωνα τονίζουσιν ἄσματα.

✱✱

Οὕτω πομποδῶς καὶ γηθοσύνως ὑποδέχονται τὸν Μάϊον αἱ Νύμφαι τῶν δασῶν καὶ τῶν λειμῶνων αἱ Νηρηίδες, οὗτος δ' εὐγνωμονῶν, χεῖς ἐπὶ τῆς Γῆς τὸ πλήρες ῥευστοῦ κύπελλον του καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τούτου μεθυσκομένη αὕτη, ἀναγεννᾶται καὶ χαίρει καὶ ἡδᾶ καὶ τὸ ἐκ τῶν μερμυγῶν τοῦ βίου ῥυτιδωθὲν μέτωπον τοῦ θνητοῦ, φαιδρύνεται ἐπὶ μικρὸν...

Α. Δ. Κ.

Ἐν τῷ Γραφείῳ τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» πωλοῦνται καὶ ἀποστέλλονται ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἑξωτερικῷ τὰ ἑξῆς βιβλία:

«Τὰ 500,000,000 τῆς Ἰνδῆς Ἡγεμονίης, μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλιανῶν Βιέν, λεπτὰ 60.

«Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», ὑπὸ Φωτάκου, ὑποσπίστου τοῦ Κολοκοτρώνη, 8ρ. 1 [ἰλιθ. Τεχ. 1, 20].

«Ἑλληνιστὸν Ἀγῶνα ἐκ Τριακοσίων ἔτη ἀπὸ τῆς ἐπὶ τῆς Γρ. Δ. Σεντοπούλου, 8 1.

«Ἐπιστολαὶ μὲτ' Ἀποστολῆς», ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, λεπτ. 40.

«Εἰκόνες», σατυρικὰ διηγήματα, ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου, λ. 60.